

Homenatge a Robert Gerhard — Cinquantenari de la mort de Robert Gerhard

Palau Cambra Lied
Dijous, 22 d'octubre de
2020 – 20 h
Sala de Concerts

Programa

Irene Mas, soprano

Mireia Tarragó, soprano

Tànit Bono, mezzosoprano

Ferran Albrich, baríton

Victoria Guerrero, piano

Robert Gerhard (1896-1970)

De L'infantament meravellós de Schahrazada, op. 1

“El repòs del teu rull”

“Melodiós entremig d'arbrades”

Cécile Chaminade (1857-1944)

Duet d'étoiles, op. 68

Robert Gerhard

Sis cançons populars franceses

“Voici le mois de mai”

“Les clôches de Guérande”

“Un rossignol vint sur ma main”

“La plus jeune”

“La valse de Lauterbach”

“Me suis mise en danse”

Johannes Brahms (1833-1897)

Am Strande, op. 66/3

Die Boten der Liebe, op. 61/4

Wie melodiën, op. 105/1

Immer leiser, op. 105/2

Robert Gerhard

Del Cancionero de Pedrell

- “Sa ximbomba” (Mallorca)
- “La mal maridada” (Catalunya)
- “Laieta” (Catalunya)
- “Soledad” (Astúries)
- “Muera yo” (Astúries)
- “Corrandes” (València)

Richard Strauss (1864-1949)

Nachtgang, op. 29/3

Gabriel Fauré (1845-1924)

Pleurs d'or, op. 72

Robert Gerhard

De Spanish theatre music

- “El bosque frondoso”

Sis cançons tradicionals catalanes

- “La calàndria”
- “La mort i la donzella”
- “El petit vailet”
- “El cotiló”
- “Enemic de les dones”
- “Els ballaires dins un sac”

Durada aproximada del concert: 70 minuts sense pausa

Concert enregistrat per Catalunya Música

#celebracions #elprimerpalau25 #patrimonicatalà

Comentari

Robert Gerhard i les cançons

El 22 de gener de 1918 s'estrenava oficialment en aquesta sala *L'infantament meravellós de Schahrazada*, un cicle de cançons d'un compositor de vint-i-un anys, Robert Gerhard. L'obra va ser acollida amb entusiasme i molts van intuir que aquell jove talent esdevindria una figura cabdal de la música catalana. El temps els va donar la raó, però la distància (no només física) imposada per l'exili després de la Guerra Civil va contribuir a l'escassa difusió de la seva obra. Enguany commemorarem el cinquantenari de la mort de Gerhard, i el concert d'avui l'homenatja amb una selecció de les seves cançons; l'acompanyen en aquest breu recorregut, *lieder* de Brahms i Strauss i *mélodies* de Chaminade i Fauré.

Els poemes de *L'infantament*, de Josep Maria López i Picó, evocuen l'orientalisme tan en voga a Europa els anys anteriors, però la música no respon a aquest esperit, a la manera francesa, sinó que la identifiquem amb el Romanticisme tardà alemany, impregnat d'un clar accent català. El seu lirisme, les melodies àmplies i les harmonies amb abundants cromatismes van captivar els oients. Escoltarem dues de les cançons d'aquest cicle: “El repòs del teu rull” i “Melodiós entremig d'arbrades”.

El concert següent amb música de Gerhard al Palau va ser el desembre del 1929. Era un concert monogràfic, que recollia obres compostes durant els anys de formació amb Arnold Schönberg. Les peces van desconcertar el públic i no hi va faltar la polèmica; una obra, però, va complaure tothom: la selecció de *Cançons populars catalanes*. Felip Pedrell, que havia estat mestre de Gerhard, l'havia definit com “*un conreador excepcional de la forma lied, nascuda del tracte íntim amb la cançó popular*”, i la referència a la cançó popular no era casual; el mestre s'havia dedicat incansablement a la recuperació d'aquest patrimoni i n'havia encomanat a l'alumne la passió. En aquest recull de cançons catalanes, de les quals avui escoltarem sis, Gerhard va reunir l'esperit tradicional reproduint-ne fidelment les melodies, i el modern amb harmonies sòbries i sofisticades que deixen entreveure els ensenyaments de Schönberg.

El 1941 se celebrava el centenari del naixement de Pedrell, i una de les obres que Gerhard va compondre en honor seu, ja a l'exili, és el *Cancionero de Pedrell*, un cicle de vuit cançons extretes del *Cancionero musical español*, compilat pel mestre; n'escoltarem una selecció en la versió per a veu i piano, del 1957. Al contrari que a les cançons catalanes, aquí les harmonitzacions són conservadores, tot respectant les del mestre; hi podem sentir com Gerhard cerca acostar-se al so dels instruments tradicionals. De la mateixa època (1944) són les *Sis cançons populars franceses*, de les quals cal destacar la transparent i refinada harmonització.

Acabem aquest recorregut cronològic amb *Bosque frondoso*, amb una data de composició incerta (la Cambridge University Library la situa als anys cinquanta). Pedrell havia descobert a Gerhard el patrimoni popular, però també el patrimoni culte espanyol dels segles XVI a XVIII. Aquesta *tonada*, a partir d'una peça d'Antoni Lliteres, és una bella mostra d'aquest gènere tan estimat per tots dos compositors.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Biografies

Irene Mas, soprano

Nascuda a Palma, començà la seva formació musical i escènica al Teatre Principal d'aquesta ciutat i posteriorment obtingué el grau superior de violí (Conservatori Superior de les Illes Balears) i el grau superior de cant (Conservatori Superior del Liceu). Va guanyar el primer premi i un premi especial al Concurs Internacional de Música de les Corts, el tercer premi del Concurs de Cant Josep Palet de Martorell, el tercer premi del Concurs Germans Pla-Ciutat de Balaguer, el Premi Mirna Lacambra per interpretar Susanna de *Le nozze di Figaro* a l'Escola d'Òpera de Sabadell, el segon premi del XX Concurs d'Interpretació de l'Arjau, així com la Beca Joves Promeses de la Fundació Ferrer-Salat, la Beca d'Alta Especialització de la Fundació AIE i ha estat seleccionada per l'Acadèmia de Formació Professional de Jordi Savall. Recentment ha debutat amb un recital en solitari al Palau de la Música Catalana dins el cicle i concurs El Primer Palau, en què ha rebut el segon premi *ex aequo* i el Premi Juventudes Musicales de España. Ha participat a les tres recents edicions del Lied Festival Victoria de los Ángeles, al Bachcelona, Schubertíada a Vilabertran i a l'Auditori de Barcelona.

Biografies

© Jorge Nava

Mireia Tarragó, soprano

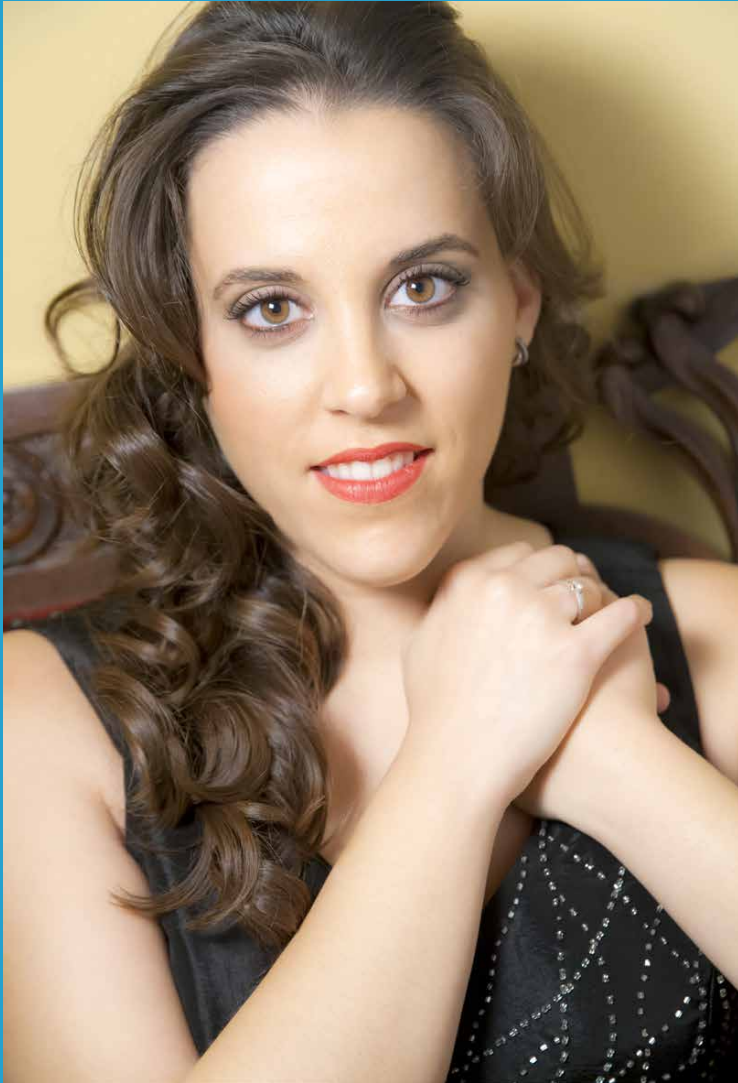
Nascuda a Tarragona (1995), ha rebut tres vegades la beca de la Fundació Victoria de los Ángeles i ha cursat el grau superior de cant i el Màster d'Interpretació de Lied a l'ESMUC, que finalitzà amb el màxim reconeixement.

Va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 2018 i hi ha tornat el 2020, en un concert amb el Kallias Ensemble. Ha estat sovint convidada al Lied Festival Victoria de los Ángeles, on el 2019 va actuar acompanyada del Trio Pedrell. En el camp operístic ha interpretat diversos rols, entre els quals destaca Micaëla de *Carmen* de Bizet i Lauretta de *Gianni Schicchi* de Puccini. El 2016 va debutar a l'Auditori Nacional de Bordeus, amb l'oratori *El pessebre* de Pau Casals, sota la batuta de Marc Minkowski, i el desembre del 2018 a l'Auditori de Barcelona com a solista d'*El Messies* de Händel amb Edmon Colomer a la direcció.

Ha obtingut diversos guardons, com el premi a la millor intèrpret de lied del Concurs Germans Pla-Ciutat de Balaguer, i ha ofert recitals en diverses sales emblemàtiques de Catalunya, com Paper de Música de Capellades, Auditori Eduard Toldrà de Vilanova i la Geltrú, Teatre Metropol de Tarragona, Jardí dels Tarongers (Barcelona), Galeria Carles Taché, canònica de Santa Maria de Vilabertran...

Ha rebut classes de cantants i pianistes consolidats, entre els quals Wolfram Rieger, Ana Luisa Chova, Josep Bros, Ofèlia Sala, Francisco Poyato, Josep Surinyac, Alan Branch, Carlos Aragón, Margarida Natividade, Dolors Aldea i Giovanna Di Rocco.

Biografies

Tànit Bono, mezzosoprano

Inicià la formació musical amb el seu avi i la completà al Conservatori de Vila-seca i al Conservatorium van Amsterdam. Amb la reconeguda professora Ana Luisa Chova realitzà el Màster d'Òpera a València. A més, a Europa ha seguit cursos de cant amb David Wilson Johnson, John Streets, Valérie Guillorit, Iain Farrington, Emma Kirkby, Fred Jacobs, Malcom Walker, David Owen Norris, Jeff Cohen, Isabel Rey, Udo Reinemann, Rudolf Jansen, Margreet Honig, Ofèlia Sala i Mariella Devia, entre d'altres.

Va guanyar el premi extraordinari de la Fundació Ferrer-Salat al 54è Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas i també dos premis al Concurs de Cant Germans Pla-Ciutat de Balaguer 2013.

Com a solista ha cantat oratori, recital i òpera, tot debutant al Gran Teatre del Liceu amb *Kàtia Kabànova* i al Palau de la Música Catalana amb el director Simon Halsey, sota la batuta del qual també va cantar a Londres. Va debutar a la Royal Opera House de Muscat (Oman) amb *Madama Butterfly*. I també ha participat a *Rinaldo* i *Alcina* de G. F. Händel, *Les noces de Figaro* de W. A. Mozart i *Hänsel und Gretel* d'E.

Humperdink. Ha ofert un recital a la Quinzena Musical de Sant Sebastià i ha estrenat el cicle *Tànit, sis cançons de desig* d'Albert Guinovart, escrit per a la seva veu. Especialitzada en oratori, ha cantat el *Requiem* de Mozart i el de Duruflé, *Novena* de Beethoven sota la direcció de Pablo González, *Stabat Mater* de Haydn i Pergolesi, *Te Deum* de Charpentier, *Petite Messe solenne* de Rossini, i l'òpera catalana *La tempesta esvaïda* de J. Serra, sota la direcció de Diego Martin-Etxebarria. Ha estat la solista femenina del projecte Cantagran de l'Auditori de Barcelona, tot estrenant una obra d'Albert Guinovart, entre moltes d'altres.

Biografies

Ferran Albrich

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista amb Eulàlia Subirà i posteriorment amb Lluís Claret i Maria de Macedo. Es graduà a Detmold (Alemanya) amb la professora Xenia Jankovic, i aconseguí durant aquest període la Beca Pau Casals, el primer premi al Vic Cello Festival i el segon premi Citté de Bayonne a l'Académie Ravel.

Inicià els estudis de cant a Alemanya l'any 2012 amb el professor Lars Woldt, i es graduà al Conservatori del Liceu amb la professora Dolors Aldea i essent seleccionat com el millor alumne de cant líric de la promoció. Ha participat en classes magistrals de Dalton Baldwin, Carlos Álvarez, Wolfgang Rieger, Juan Martin-Royo i Carlos Chausson, entre d'altres.

Guanyador del segon premi al Concurs Palet de Martorell (2018), el quart premi al Concurs Mirabent i Magrans de Sitges (2018) i el segon premi del 95è Concurs de Juventudes Musicales de España (2019), va ser seleccionat juntament amb el pianista Josep Surinyac per participar a l'Acadèmia de W. Rieger a la Schubertiada 2020.

Com a solista ha interpretat el *Magnificat* de J. S. Bach, els *Lieder eines fahrenden Gesellen* de G. Mahler, el *Requiem* de G. Fauré i la *Missa en Re major* d'A. Dvořák, així com diversos recitals de cançó arreu de Catalunya, i als festivals Barcelona Obertura i Schubertiada. L'octubre del 2019 debutà al Palau de la Música i pròximament ho farà al Festival el Grec de Barcelona i al FEMAP.

Algunes crítiques han escrit que “*Albrich defensa unes fabuloses credencials superant, per la qualitat del seu instrument, dicció i adequació al gènere, fins i tot més d’alguna de les estrelles oficials del cartell. Tot un descobriment*” («El Periódico», 1 de novembre de 2019) i “*ahora, el bariton Ferran Albrich va desplegar un instrument robust, homogeni i acuradament modulad que va fer brillar tant en les peces solistes com en els números conjunts*” («Docenotas», 31 d’agost de 2020).

Biografies

Victoria Guerrero, piano

Guardonada amb el premi a la millor pianista als prestigiosos concursos Das Lied-International Song Competition de Heidelberg (2017) i Paula Salomon-Lindberg Liedwettbewerb a la Universität der Künste de Berlín (2015), té una llarga formació com a solista que començà al Conservatorio Superior de Sevilla amb el pianista Óscar Martín i que ha consolidat a la Musikhochschule de Freiburg amb Tibor Szász. L'abril del 2014 es va interessar especialment pel repertori de lied, amb la professora Pauliina Tukiainen en el Màster en Lied a la Musikhochschule für Musik de Karlsruhe i des de la primavera del 2017 rep el mestratge del prestigiós pianista de lied Hartmut Höll. Ha gaudit de diverses beques, com les Frauen Förder Stipendium i de Juventudes Musicales de Madrid. El 2012 va guanyar el tercer premi com a jove concertista del Concurs Nacional de Piano a Veguellina de Órbigo (Lleó). També ha rebut consell en diversos cursos de perfeccionament de grans liederistes, com els pianistes Helmut Deutsch, Anne le Bozec, Jan Philip Schulze, Wolfgang Rieger, David Selig, Burkhard Kehring i els cantants Andreas Schmidt, Christoph Prégardien, Wolfgang Holzmair o Christiane Iven.

Ha estat convidada a diversos cicles i festivals del gènere, com ara el Bonner Schumannfests a la Schumannhaus de Bonn els anys 2016, 2018 i 2019. Ha actuat al festival Im Frühling a Heidelberg i al cicle LiederAbend.de a Freiburg, i l'estiu del 2018 va participar a la Schubertiada a Vilabertran amb el professor Wolfgang Rieger i a la Schubertiada a Valdegovía amb la soprano Natalia Labourdette l'estiu del 2019. Actualment treballa com a correpetidora a la Universität Mozarteum de Salzburg.

Textos

Robert Gerhard (1896-1970)

De *L'infantament meravellós de Schahrazada*,
op. 1

Text de Josep M. López-Picó (1886-1959)

“El repòs del teu rull”

Per què la por

el repòs del teu rull

jo t'he donat el meu cor

jo soc el vas del teu secret

càntirs de vidre

igual que la mar fosforescent

melodiós com entremig d'arbredes

enamorat incaut.

“Melodiós entremig d'arbrades”

Melodiós com entremig d'arbredes

passa entremig dels teus cabells l'oreig;

i, com damunt la mar, fa un bellugeig

damunt ton cos amb fregadís de sedes.

Cécile Chaminade (1857-1944)

Duet d'étoiles, op. 68

Text d'Armand Silvestre (1837-1901)

Étoile, ma sœur aimée,
Laissons monter dans l'air pur
Notre flamme rallumée sur notre
Beau chemin d'azur.

*Estrella, germana estimada,
deixem anar en l'aire pur
la nostra flama encesa sobre el nostre
bell camí blau.*

Voisines dans l'étendue,
Nous pouvons échanger nos chants,
et sans que soit entendue
notre plainte de cœurs méchants.

*Vèïnes en l'extensió
podem intercanviar els nostres cants,
i sense que sigui entès
el nostre plany de cors dolents.*

Sans que jamais notre route
S'y rencontre un destin cruel
A cloué nos cœurs
À la voûte Éternelle et froide du
ciel.

*Sense que mai en el nostre camí
s'hi trobi un destí cruel
ha clavat els nostres cors
a la volta eterna i freda del cel.*

Par un étrange mystère,
Et que rien, hélas, ne finit,
Une force nous attire
Qui jamais ne nous réunit.

*Per un estrany misteri,
i que mai, ai las, no acabi,
una força ens atrau
que mai no ens reuneix.*

Dans notre éclat qui les charme,
Les hommes ne se doutent pas
Que souvent cest une larme
Qui dans nos yeux brille làbas!

*En el nostre esclat que els encisa,
els homes no sospiten
que sovint és una llàgrima
que brilla allà, en els nostres ulls!*

Étoile au cœur solitaire,
Ma sœur au céleste séjour
Heureuse la terre
où seulement fleurit l'amour!

*Estrella de cor solitari,
germana meua de celeste estada
feliç la terra
on només floreix l'amor!*

Robert Gerhard

Sis cançons populars franceses

“Voici le mois de mai”

Voici le mois de mai
où les fleurs volent au vent.
Si jolies mignonnes.
Où les fleurs volent au vent
si mignonnement.

*Heus aquí el mes de maig
on les flors volen al vent.
Tan boniques, formoses.
On les flors volen al vent
tan formosament.*

Le fils du roi s'en va,
s'en va les ramassant.
Si jolies mignonnes.
S'en va les ramassant
si mignonnement.

*El fill del vent se'n va,
se'n va collint-les.
Tan boniques, formoses.
Se'n va collint-les
tan formosament.*

Il les porte à sa mie
pour lui faire un présent.
Si jolies mignonnes.
Pour lui faire un présent,
si mignonnement.

*Les du a la seva estimada
per fer-li un present.
Tan boniques, formoses.
Per fer-li un present
tan formosament.*

Vous ne les mettez guère
que quatre fois par an.
Si jolies mignonnes.
Que quatre fois par an
si mignonnement.

*Només us les posareu
quatre cops l'any.
Tan boniques, formoses.
Quatre cops l'any
tan formosament.*

À Pâques, à la Toussaint,
Noël et la Saint-Jean.
Si jolies mignonnes.
Noël et la Saint-Jean
si mignonnement.

*Per Pasqua, Tots Sants
Nadal i Sant Joan.
Tan boniques, formoses.
Nadal i Sant Joan
tan formosament.*

“Les clôches de Guérande”

Le dimanche sur la lande
j’accompagne mes moutons
et les cloches de Guérande
sonnent, tintent tous les tons.

Mais sitôt que ma bergère
m’a rejoint nous repartons,
les yeux clairs, l’âme légère
et puis, nous nous arrêtons.

Dans le courtil de ma mere
j’ai pillé le gros pommier,
la faute en somme est tres claire
j’en conviens tout le premier.

Mais si c’est pour Yolande
et puisque c’est coutumier,
la faute n’est pas si grande
qu’on ne puisse l’oublier.

Un petit baiser sincere
Yolande s’il vous plait,
la sur ce brin de bruyère
autrement ce serait laid.

Cela n’en vaut pas la peine
si ce n’est pas pour de vrai
qu’est-ce un baiser par semaine
surtout quand on le pourrait.

*Diumenge a la landa
acompanyo les meves ovelles
i les campanes de Guérande
sonen, repiquen tots els tons.*

*Però tan bon punt la meva pastora
ha vingut, partim de nou,
els ulls clars, l'ànima lleugera
i després, ens aturem.*

*Al jardí de la meva mare
he saquejat la gran pomera,
la falta en definitiva és molt clara
soc el primer a reconèixer-ho.*

*Però si és per a la Iolanda
i ja que és habitual,
la falta no és pas tan gran
que no es pugui passar per alt.*

*Un petit petó sincer
Iolanda sisplau,
aquí, sobre aquest bri de bruc,
altrament seria lleig.*

*ixò no val pas la pena
si no és veritable,
què és un petó per setmana
sobretot quan en podríem més.*

“Un rossignol vint sur ma main”

J'ai descendu dans mon jardin,
pour y cueillir le romarin.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.

*He baixat al meu jardí
per collir-hi romani.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

J'n'en avais pas cueilli trois brins,
qu'un rossignol vint sur ma main.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.

*No n'havia collit ni tres brins,
que un rossinyol se'm posà a la mà.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

Il me dit trois mots en latin,
que les hommes ne valent rien.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.

*Em diu tres paraules en llatí,
que els homes no valen res.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

Des dames il ne me dit rien,
mais des demoiselles beaucoup de
bien.
Gentil coq'licot, mesdames,
gentil coq'licot nouveau.

*De les dones no me'n diu res,
però de les senyoretetes, me'n diu molt de
bé.
Gentil rosella, senyores,
gentil rosella nova.*

“La plus jeunette”

Nous étions troys jeunes fillettes
qui toutes troys avions amy,
dont j'en etoys la plus jeunette
de mes amours ne peuz jouyr.

*Erem tres noietes
que teniem, totes tres, xicot,
jo n'era la més joveneta
i no podia gaudir del meu amor.*

Je m'en alloys au bois seulette
et sy n'en savois le chemin,
tant l'ay cherché que l'ay trouvé
dessoulez moy aub'épin fleury.

*Vaig anar al bosc soleta
sense saber-ne el camí,
tant el vaig buscar que el vaig trobar:
asserena'm arç blanc florit.*

Il n'est pas beau mais il est riche
et sy n'est pas á mon plaisir
j'aimeroys mieux cel-luy que j'aime
n'eust-il vaillant qu'moy parisis.

*Ell no és formós, però és ric
i si no m'agrada
preferiria que aquell a qui estimo
tingués més coratge que jo diners.*

Si tu le prens et qu'il soit riche
il te le conviendra servir,
et te dira: "Méchantte femme,
tu n'avois rien quand je te pris".

Si tu prens cel-luy que tu aimes
tu en jouiras à ton plaisir,
et te dira: "M'amyte et dame,
il n'est que vivre á son désir".

"La valse de Lauterbach"

C'est a Lauterbach, où l'on danse
sans cesse,
qu'il faut le dimanche nous voir,
la valse nous pousse, la flute nous
presse,
voyez voler les rubans noirs.
La-la, la-la, la-la, etc.

Cést a Lauterbach, où l'on danse
sans cesse,
que mon fin sentier s'est perdu,
allons, savetier, puis-qu'il faut que
je rentre
bien vite qu'il me soit rendu.
La-la, la-la, la-la, etc.

C'est a Lauterbach, où l'on danse
sans cesse,
que j'ai perdu mon jeune coeur,
j'y veux retourner, mais en bell'
mariée,
je montrerai qui a mon coeur.
La-la, la-la, la-la...

*Si el prens i és ric
et convindrà de servir-lo,
i et dirà: "Dona dolenta,
no tenies res quan et vaig prendre".*

*Si prens aquell a qui estimes
en gaudiràs a cor què vols,
i et dirà: "Estimada meva i senyora,
només visc per al vostre desig".*

*És a Lauterbach on es balla sense
parar,
que cal veure'ns el diumenge,
el vals ens empeny, la flauta ens
apressa,
mireu com volen les cintes negres.
La-la, la-la, la-la, etc.*

*És a Lauterbach on es balla sense
parar,
que el meu caminet he perdut,
vinga, sabater, que he de tornar a casa
tan bon punt em sigui retornat.
La-la, la-la, la-la, etc.*

*És a Lauterbach on es balla sense
parar,
que he perdut el meu jove cor,
vull tornar-hi, però vestida de núvia,
mostraré qui té el meu cor.
La-la, la-la, la-la, etc.*

“Me suis mise en danse”

Me suis mise en danse
Entre deux galants, ma mie.
C’lui qui m’aimait le plus
M’a serre la main, ma mie,

Galant, si tu m’aimes
Comme fais semblant, ma mie,
M’offrirais parure
De quelques rubans, ma mie,

Je t’en offre un rouge
Et deux vert et blanc, ma mie,
Te les faudra mettre
Que trois fois par an, ma mie,

L’un à Pentecôte,
L’autre à la Saint-Jean, ma mie,
Et l’autre à nos noces
Belle, quand seront, ma mie,

*Vaig ficar-me enmig
entre dos galants, amor meu,
el que m’estimava més
em va agafar la mà, amor meu.*

*Galant, si m’estimes
com sembla que fas, amor meu,
m’oferiries adorns
de cintes, amor meu.*

*Te n’ofereixo una de vermella
i dues més, verda i blanca, amor meu,
te les hauràs de posar
només tres cops l’any, amor meu.*

*L’una per Pentecosta,
l’altra per Sant Joan, amor meu,
i l’altre el dia del nostre casament
bonica, quan en sigui el dia, amor
meu.*

Johannes Brahms (1833-1897)

Am Strande, op. 66/3

Text de Hermann Hölty (1828-1897)

Es sprechen und blicken die Wellen
Mit sanfter Stimme,
Mit freundlichem Blick,
Und wiegen die träumende Seele
In ferne Tage zurück.

*Les ones parlen i es miren
amb una veu dolça,
amb una mirada amical,
i bressen l'ànima que somia
i recorda els dies llunyans.*

Aus fernen, verklungene Tagen
Spricht's heimlich
Mit sanften Stimmen zu mir.
Schaut's heimlich
Mit freundlichen Blicken
Zum Wanderer am Strande hier.

*De lluny, els dies desapareguts
em parlen secretament
amb les veus dolces veus.
Miren secretament
amb mirades amicals,
el viatger que hi ha a la riba.*

Mir ist, als hätten die Stimmen
Die je die Seele
Mir sanft bewegt
Und alle die freundlichen Blicke
Sich in die Wellen gelegt.

*Per mi és com si les veus
per a les quals la meua ànima sempre
ha estat tendrament remoguda,
i totes les mirades amicals,
s'ajaguessin en les onades.*

Die Boten der Liebe, op. 61/4

Traducció d'una cançó popular txeca a l'alemany de Josef

Wenzig (1807-1876)

Wie viel schon der Boten
Flogen die Pfade
Vom Wäldchen herunter,
Boten der Treu;
Trugen mir Briefchen
Dort aus der Ferne,
Trugen mir Briefchen
Vom Liebsten herbei?

*Quants missatgers
han volat sobre el camí
que baixa del bosc,
missatgers de la fidelitat;
em portaven cartes
venint de lluny, allà baix,
em portaven cartes
del meu enamorat?*

Wie viel schon der Lüftchen
Wehten vom Morgen,
Wehten bis Abends
So schnell ohne Ruh;
Trugen mir Küßchen
Vom kühligen Wasser,
Trugen mir Küßchen
Vom Liebsten herzu?

*Quants zèfirs
bufaren al matí,
bufaren al vespre,
de pressa, sense repòs;
i em portaven petits petons
d'aigua fresca,
em portaven petits petons
del meu enamorat?*

Wie wiegten die Ährchen
Auf grünenden Bergen,
Wie wiegten die Ährchen
Auf Feldern sich leis;
"Mein goldenes Liebchen,"
Lispelten alle,
"Mein goldenes Liebchen,
Ich lieb' dich so heiß!"

*Com es gronxaven les espigues
sobre les verdes muntanyes
com es gronxaven les espigues
dolçament sobre els camps:
"El meu amor d'or"
–xiuxiuejaven tots–
"El meu amor d'or,
t'estimo apassionadament!"*

Wie melodien, op.105/1

Text de Klaus Groth (1819-1899)

Wie Melodien zieht es
Mir leise durch den Sinn,
Wie Frühlingsblumen blüht es,
Und schwebt wie Duft dahin.

*Es mou com una melodia
suaument per la meva ment;
floreix com les flors de primavera
i sura lluny com una fragància.*

Doch kommt das Wort und faßt es
Und führt es vor das Aug',
Wie Nebelgrau erblaßt es
Und schwindet wie ein Hauch.

*Però quan és capturat en paraules
i posat davant els meus ulls,
resulta clar com una boira grisa
i desapareix com una alenada.*

Und dennoch ruht im Reime
Verborgen wohl ein Duft,
Den mild aus stillem Keime
Ein feuchtes Auge ruft.

*I, tanmateix, queda en les meves rimes
no amaga encara una fragància,
que lleugerament del borró tranquil
el meus ulls humits evoquen.*

Immer leise, op.105/2

Text de Hermann von Lingg (1820-1905)

Immer leiser wird mein Schlummer,
Nur wie Schleier liegt mein
Kummer
Zitternd über mir.
Oft im Traume hör' ich dich
Rufen drauß vor meiner Tür:
Niemand wacht und öffnet dir,
Ich erwach' und weine bitterlich.

Ja, ich werde sterben müssen,
Eine Andre wirst du küssen,
Wenn ich bleich und kalt.
Eh' die Maienlüfte wehn,
Eh' die Drossel singt im Wald:
Willst du mich noch einmal sehn,
Komm, o komme bald!

*El meu repòs es fa més i més quiet,
només la meva amargor cau com un
vel
que tremola sobre meu.
Molts cops et sento en somnis
trucar a fora davant la meva porta.
Ningú està despert, i ningú t'obre,
em desperto i ploro amargament.*

*Si, hauré de morir.
Tu en besaràs una altra,
quan jo sigui pàlida i freda.
Abans que bufi el vent de maig,
abans que canti el tord al bosc:
si vols veure'm encara un cop més,
vine. Oh, vine aviat!*

Robert Gerhard

Del Cancionero de Pedrell

“Sa ximbomba” (Mallorca)

Sa ximbomba ja és passada,
jo que volia ballar,
i ma mare em fa filar
cada vespre una fuada.
Sa ximbomba ja no sona,
ja no sona ni sonarà,
perquè té sa pell de ca
i sa canya que no és bona,
jo que volia ballar!

“La mal maridada” (Catalunya)

Rossinyol, bon rossinyol,
tu que fas llarga volada,
rossinyol, bon rossinyol,
encomana'm a la mare,
d'un vol, d'un vol,
i al pare no pas gaire.
Encomana'm a la mare,
i al pare no pas gaire,
rossinyol, bon rossinyol,
que m'ha mal maridada,
d'un vol d'un vol,
que m'ha mal maridada.
M'ha casada amb un vellot,
m'ha casada amb un vellot,
rossinyol, bon rossinyol,
que no el vull ni m'agrada,
d'un vol, d'un vol,
que no el vull ni m'agrada.

“Laieta” (Catalunya)

Si fos ocellet
aniria volant,
i a ca' la Laieta,
aniria a parlar.
Son pare em diria:
"Què voleu, l'hereu?"
"Vinc per la Laieta,
si me la doneu."
"Torneu demà vespre
de bon matí;
si ella us volia,
jo diré que sí."
La noia bonica diu
que sí que ho vol,
i a la matinada
canta el rossinyol.
Laieta, Laieta,
Laieta, Lajeta,
Laieta bonica
diu que sí que ho vol.

“Soledad” (Astúries)

Soledad del alma mía.
¡Ay, Soledad, Soledad!
Tanto te quiero de noche
como to quiero de día.
Mira, mira como corre
la cigüeña por la torre.
Mira cómo va corriendo
para la ciudad de Oviedo.
Una pena quita pena,
un dolor, dolor.
Un clavo saca otro clavo,
pero amor no quita amor.

“Muera yo” (Astúries)

Si porque te quiero quieres
que yo la muerte reciba,
¡cúmplase tu voluntad!
¡Muera yo porque otro viva!
¡Qué guapa vienes!
¡Qué bien está la saya verde,
y el delantal!
¡Y ese miriñaque negro!
¡Qué guapa vienes!
¡Qué maja estás
con los corales
y lazo atrás!
No llores, niña, no llores;
no llores que yo no lloro
aunque me lleven mañana
a pelear con el moro.
No llores, niña,
niña, no llores.
¡Toma este ramito de flores!

“Corrandes” (València)

Xiqueta recalcaeta,
per tu passaré la mar.
Que eres com la codonyeta,
que no tens res que tirar.
L'u passa i em diu: sol;
l'altre passa i em diu: lluna;
i en el món no hi ha un gresol
per llumenar esta cuina!
Entre la flor de taronja
i la rosa més galana,
més fragància i hermosura
té la xica valenciana.

Richard Strauss 1864-1949

Nachtgang, op. 29/3

Text d'Otto Julius Bierbaum (1865-1910)

Wir gingen durch die stille, milde
Nacht,
Dein Arm in meinem,
Dein Auge in meinem.
Der Mond goß silbernes Licht
Über dein Angesicht,
Wie auf Goldgrund ruhte dein
schönes Haupt.
Und du erschienst mir wie eine
Heilige,
Mild, mild und groß und
seelenübereif,
Heilig und rein wie die liebe Sonne.
Und in die Augen
Schwoll mir ein warmer Drang,
Wie Tränenahnung.
Fester faßt' ich dich
Und küßte --
Küßte dich ganz leise --
Meine Seele weinte.

*Caminavem en la dolça i quieta nit,
el teu braç sota el meu,
els teus ulls dins els meus.
La lluna vessava la seva llum
platejada
sobre el teu rostre,
el teu bonic cap reposava com d'or.
Te'm vas aparèixer com una santa,
dolça, dolça i gran i desbordant
d'ànima,
santa i pura com el sol estimat.
I dels meus ulls
pujà en mi una càlida pulsio,
com premonitòria de llàgrimes.
Et vaig estrènyer més fermament,
et vaig besar,
besar lentament.
La meua ànima plorava.*

Gabriel Fauré (1845-1924)

Pleurs d'or, op. 72

Text d'Albert Victor Samain (1858-1900)

Larmes aux fleurs suspendues,
Larmes de sources perdues
Aux mousses des rochers creux;

*Llàgrimes de flors suspeses,
llàgrimes de fonts perdudes
d'escumes de roques foradades;*

Larmes d'automne épandues,
Larmes de cor entendues
Dans les grands bois douloureux;

*llàgrimes esteses de tardor,
llàgrimes de corn escoltades
en els grans boscos dolorosos;*

Larmes des cloches latines,
Carmélites, Feuillantines...
Voix des beffrois en ferveur;

*llàgrimes de campanes llatines,
carmelites, feuillantines...
veus de campanar en fervor;*

Larmes, chansons argentines
Dans les vasques florentines
Au fond du jardin rêveur;

*llàgrimes, cançons argentades,
en les piques florentines
al fons del jardí somiador;*

Larmes des nuits étoilées,
Larmes des flûtes voilées
Au bleu du parc endormi;

*llàgrimes de nits estrellades,
llàgrimes de flautes vetllades
al blau del parc adormit;*

Larmes aux grands cils perlées,
Larmes d'amante coulées
Jusqu'à l'âme de l'ami;

*llàgrimes de grans pestanyes perlades,
llàgrimes d'amant vessades
fins a l'ànima de l'amic;*

Larmes d'extase, éplorement
délicieux,
Tombez des nuits! Tombez des
fleurs!
Tombez des yeux!

*llàgrimes d'èxtasi, plor deliciós,
caieu de les nits! Caieu de les flors!
Caieu dels ulls!*

Et toi, mon cœur, sois le doux
fleuve harmonieux,
Qui, riche du trésor tari des urnes
vides,
Roule un grand rêve triste aux mers
des soirs languides.

*I tu, cor meu, sigues el dolç riu
harmonios,
que, ric del tresor eixut de les urnes
buides,
fa rodar un gran somni trist als mars
de vespres languids.*

Robert Gerhard

“El bosque frondoso”, de *Spanish theatre music*

Text d'Antonio Literes (1673-1747)

Bosque frondoso, aves risueñas,
fuente apacible.
Si no tenéis voces decidme por
señas
si el bello imposible, que adoro
rendido,
me paga estas ansias con ceños y
olvidos.
Yo muero postrado con tal
desaliento,
que aún en mi tormento me viera
agitado,
si en tan duro mal mi alivio no
fuera,
en ansia severa, el ser inmortal.
Decid que me asusta dudar afligido,
si el bello imposible, que adoro
rendido,
me paga estas ansias con ceños y
olvidos.

Sis cançons tradicionals catalanes

“La calàndria”

No't recordes amor meu d'aquella
matinada,
que ens estàvem conversant
a la soca d'un arbre a la sombra
d'un xiprer
parlàvem del nostre bé, que de
l'amor parlàvem.
Ai trist de mi, quina enyoranca!
De la lluna la claror ta cara
il·luminava.
Mentre estàvem conversant
va passar una calàndria. La
calàndria va cantant
i per tot va declarant que el dia ja
arribava.
Ai trist de mi, l'han castigada!
Quan sa mare ho va saber
ja la n'ha renyadeta, ja l'ha
tancadeta amb clau
a dins d'una cambreta, que no'n veu
sol ni claror
jo tampoc la resplendor veig de la
seva cara.
Ai trist de mi, quina enyorança!

“La mort i la donzella”

Desperteu-vos el meu pare,
Desperteu-vos si dormiu;
que jo veig una tal cara,
que és una figura rara
que n'apar un encantament.
Donzelleta, soc la mort,
si mai l'heu vista pintada.
Fuig-me d'aquí cuca fera,
que jo en porto la bandera
de les nines principals.

“El petit vailet”

El petit vailet dematí se'n
va agafar la relleta per anar a llaurar.
Lairum, laireta, lairum, lairum,
lairà.

La petita jove li duu l'esmorzar,
un tupí de sopes i un crostó de pa.
Lairum...

Al mig de la vila una font hi ha
l que hi vulgui beure s'ha
d'agenollar.

Lairum...

Jugarem a correr qui mes correrà,
tu per la costeta, jo pel camí pla.

Lairum...

“El cotiló”

Si'n soc fill de Montagut
d'on tinc el sant Baptisme,
on tinc el meu pare estimat,
la mare que m'ha criat
tots els dies de ma vida.
Si me'n soc anat a Olot
s'és per aprendre d'ofici.
Al carrer de Sant Bernat
si me'n soc acomodat
amb una tal Margarida.
Sempre m'estava dient
la pobra de Margarida
“Posa-te'n a treballar
aquest món deixa'l estar!”
Per mi remei no hi havia.
Quan jo corria pel món
tot mon Cotilo'm cridava
mes ara que soc en presó
tothom em crida traïdor
per fer-me'n més grossa causa.

“Enemic de les dones”

De casar-me mare, ho havia pensat.
Mes discorro ara treure-m'ho del
cap.
Car totes les dones són plenes de
verí.
Val més que no'm casi m'estiga
fadrí.
Val més que no'm casi m'estiga tot
sol.
A l'estiu a l'ombra a l'hivern al sol.

No casant-me mare, ho tinc
arreglat.
Sempre pa a la taula i cap
maldecap.
Fora denes les dones i visca el bon
vi.
Val més que no'm casi m'estiga
fadrí.
Val més que no'm casi m'estiga tot
sol.
A l'estiu a l'ombra a l'hivern al sol.

“Els ballaires dins un sac”

Si n'hi havia tres o quatre
que'n ballaven dins un sac,
l'un n'era el senyor batlle
l'altre el regidor en cap.
Jo que no ballo ni *trumfo* amb
dones,
jo que no ballo ni *trumfo* amb cap.
També hi havia el vicari
qu'en ballava més que cap.
Ja n'ha vingut el dimoni
i se n'ha emportat el sac.
Jo que no ballo ni *trumfo* amb
dones,
jo que no ballo ni *trumfo* amb cap.

També et pot
interessar...

Palau Cambra

Dimecres, 28.10.20 – 20 h

Sala de Concerts

The New Catalan Ensemble

Bestiari de Josep Carner

The New Catalan Ensemble

Gemma Abrié, *contrabaix i veu*

Carles Belda, *acordió i veu*

Manu Sabaté, *gralla, sac, tenora i clarinet*

Juan Aguiar, *guitarra, mandola i violí*

Carles Marigó, *teclats i efectes*

David Domínguez, *percussions*

Josep Pedrals, *recitador*

J. Díaz: *Bestiari* de Josep Carner

Preu: 15 €

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA ARQUITECTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Dipòsit legal: 17652-2020